

Innvandringen

Tallenes tale og verdens ondskap

Ap
12/12 - 95

Av Knut Tronvold, Støren

Iløpet av de siste ti årene er det kommet en rekke forskningsrapporter, ofte bestillingsverk, til fordel for innvandringen. Etterhvert som de uheldige sider ved denne synliggjøres, forskyves oppmerksomheten fra det positive og berikende til det samvittighetsskapende: isolasjonen i ghettene, boforholdene, kriminaliteten, ungdomsgjengene osv. Parolen er nå: Norge er blitt et flerkulturelt samfunn. Det skal det forbli, og vi må betale prisen. Underforstått: Enda større ytelser til innvandringsformål og til holdningskampanjer for å omvende et villfarent folk.

Vår politiske hukommelse er kort. Men den rekker tilbake til 1988. Da kom referansedokumentet, «Ramm-rapporten» – en analyse av lønnsomheten ved innvandringen. Her opererer man både med «kapitalverdien» og «kontantstrømmen» pr. innvandrer (s. 14–16). Etter 15 års opphold: 305 775 kr. i samlet gevinst til det offentlige. Kostnaden for det offentlige ved å produsere tilsvarende individ i Norge ble anslått til 330 000, m.a.o. negativt å føde norske barn. Inntektene ved innvandringen var forutsatt å løpe fra 1989, med en lønnsomhet som kunne sammenlignes med investeringene på kontinentalsokkelen. Det ble ikke funnet en eneste betenkelighet av sosial eller kulturell art. En ny gullalder åpnet seg for vårt land.

Staten var med på å finansiere un-

dersøkelsen via organisasjonen «Ja til et fargerikt fellesskap». Dokumentet ble omfavnet massivt av medier og politikere. Det ble opphøyet til sannhet, og forsøk på å imøtegå det ble stempet som rasisme.

På denne bakgrunn er det vanskelig å forstå de politiske partier som nå, med statsråd Gunnar Berge i spissen, avviser å tallfeste økonomien ved innvandringen. Tallene blir for usikre, heter det, og det er stygt å prissette individet. Det må være berettiget å spørre seg om årsaken til denne bråvåkne samvittighet bunner i noe helt annet, i frykten for at de forventede tall vil slå nye sprekker i sannhetsbildet. Dette ligger trolig vesentlig nærmere stortingsrepresentant Øystein Hedstrøms (fr.p.) onde tall enn statsråd Berges pene verden. Bare det faktum at endel kommuner nå bruker ca. 40 % av sine sosiale bistandsmidler til ca. 2 % innvandrere, forteller mye om situasjonen i landsmålestokk. Sammen med lignende fakta fra andre samfunnssektorer kan den tidfestes med betydelig større sikkerhet enn i 1988.

Like lite som andre land har greid å bevilge seg ut av etniske problemer, er det sannsynlig at vi skal greie det ved store og evige overføringer til innvandringsformål og holdningskampanjer. Det sistnevnte takles forøvrig utmerket av NRK.

Vi har et betydelig antall innvandrere som hverken kan eller vil integres, men som har normaliserte forhold i sine hjemland. Ifølge FAFO-rapporten lever de i Oslo under usle bo- og levekår. Hva som ikke fremgår, er at mange av dem har flyttet til Oslo fra gode boliger og trygge forhold i andre kommuner. De har selv valgt ghettoen og isolasjonen fremfor integrering. Løsningen er ikke nye boliger på Vestkanten, men et gjennomtenkt repatrieringsprogram, gjerne med bonus for hjemreise. Fremfor lavstatus og mistilpasning kan de skape seg en ny fremtid med identitet til det samfunn de lever i.

Det kan slås fast at vår innvandringspolitikk har vært mislykket. Fortsettelse i samme retning vil bare forsterke dette. Det sørgelige faktum er at det snaut nok finnes et flerkulturelt samfunn som er vellykket fordi det er flerkulturelt. Det finnes derimot urovekkende mange som ikke bare er mislykkede, men av den grunn bunnløse tragedier.